

INGEZONDEN.

INSULINE-CCÖPERATIE.

Het dagblad-bericht over de oprichting eener coöperatieve insuline-verbruik(er)s-vereening is voorbarig. De oprichting verkeert nog slechts in een tijdperk van voorbereiding.

Zij wordt om de volgende redenen gewenscht geacht: De bereiding van insuline is kostbaar. Insuline is daardoor voor kleine beurzen nauwelijks betaalbaar. Velen zullen zich om door insuline in leven te kunnen blijven groote opofferingen (eventueel van een heel gezin) moeten getroosten. Er zal, bij de huidige insuline-prijzen en bij een dagelijksch gebruik van 30 eenheden (een gemiddelde hoeveelheid), voor één persoon alleen voor insuline jaarlijks een groote 300 gulden groot-handelsprijs gemoeid zijn. Legt de apotheker daar 20 pCt. bovenop, dan kost dit den patiënt bovendien 70 gulden voor den apotheker. Een winstmarge van 20 pCt. is weinig. Wellicht zal de apotheker trachten meer winst te maken. Hij acht zich daartoe gerechtigd, omdat zijn bedrijf in het algemeen weinig winstgevend is, hetgeen juist voor een deel te wijten is aan de vele „specialités”. Maakt hij daarop geen betrekkelijk grooten winst, dan is de volstreckte winst, daar het om kleine bedragen gaat, zelfs onvoldoende om de onkosten goed te maken. Nu is het echter bij insuline anders. Hier loopt het over groote bedragen en zal zelfs bij een betrekkelijk kleine winstmarge de volstreckte verdienste voor den apotheker aanzienlijk zijn. Hoe verleidelijk het ook moge zijn van den hoogen productieprijs van insuline gebruik te maken tot tegemoetkoming in de moeilijkheden van het bedrijf van den apotheker en hoezeer ook de geneeskundige stand dit bedrijf wil steunen, een dergelijke opvatting kan toch allermint sociaal worden genoemd, wanneer zij aan een ieder van rijk tot arm dezelfde lasten oplegt. (Het sprookje, dat suikerziekte een ziekte der rijken is, is reeds lang de wereld uit).

De apothekersstand heeft tot nog toe allermint laten blijken, dat hij dergelijke overwegingen heeft laten gelden. Aanvankelijk is zelfs hier en daar een winstmarge van 40 pCt. of meer geëischt 1). En juist in den allerlaatsten tijd heeft de Maatschappij ter Bevordering der Pharmacie het vrijwel onmogelijk gemaakt, dat de geneeskundigen, zooals in Engeland geschiedt, zelf rechtstreeks van den groothandelaar insuline betrekken en deze zonder prijsverhooging aan minder welgestelden kunnen overdragen. Deze actie der genoemde Maatschappij kan wel geen ander doel hebben dan te beletten, dat den apotheker de hun toekomstige (!) winst ontgaan zal. Het is bovendien zeker allermint gewenscht, dat het ontvangen van goedkoopere insuline te danken moet zijn aan welwillendheid of mooi gebaar van den apotheker.

De vergelijking van insuline met andere specialités gaat om twee redenen niet op:

1°. Omdat insuline voor sommige patiënten onmisbaar is voor het behoud van hun leven, wat van geen enkel ander praeparaat gezegd kan worden;

2°. omdat van insuline zóóveel noodig is, dat het in werkelijkheid om groote sommen gelds gaat.

Men mag dus niet in het midden brengen, dat men wel aan den gang zou kunnen blijven en de apotheken sluiten, omdat men voor ieder ander speciaal geneesmiddel evenzoo zou kunnen redeneeren.

1) Insulinum neerlandicum kostte:	aanvankelijk	pCt.	thans	pCt.
fabrieksprijs.	f 9.—	100	f 2.70	100
groothandelsprijs	„ 10.—	III	„ 3.00	III
kleinhandelsprijs (volgens fabriek) „	12.—	133	?	
„ (hier en daar) f	13.75—15.—	153—166	„ 4.—?	148—?

Nu de zaak zoo staat en de apothekers zonder overleg met de geneskundigen en uitsluitend in hun eigen belang te werk zijn gegaan, zijn de pogingen in werk gesteld om door *coöperatie* van geneskundigen en patiënten dit vraagstuk op meer doeltreffende wijze op te lossen dan door de apothekers is geschied. De geneskundigen worden bij dezen opgeroepen om met hun patiënten steun en medewerking te verleenen 1)

Utrecht, 18 Maart 1924.

D. G. COHEN TERVAERT.

DE ONDERLINGE VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ TEGEN GELDELIJKE GEVOLGEN VAN INVALIDITEIT.

Nu het bestuur van de Onderlinge Verzekering-Maatschappij van geneskundigen tegen de geldelijke gevolgen van invaliditeit zijn goedkeuring gehecht heeft aan de rekening van het afgelopen jaar, wil ik door deze regelen nog eens kenbaar maken aan elk geneesheer, hoe wenschelijk, doch tevens hoe voordeelig het is om lid te zijn van onze „Onderlinge”. Ons bestuur heeft besloten om aan alle leden, die hun extra-reserve volgestort hadden en bovendien een jaar premie als waarborgsom hadden gestort, voor dit jaar vrijstelling te geven van premie-betaling. De volledige onkosten over het afgelopen jaar bedragen slechts 45 pCt. van de vroeger vastgestelde premie. In deze onkosten zijn alle uitkeeringen voor tijdelijke en blijvende invaliditeit inbegrepen. Geen enkele verzekering-maatschappij waarborgt bij blijvende invaliditeit een uitkeering tot het volle verzekerde bedrag tot en met den 60-jarigen leeftijd. Geen enkele maatschappij heeft ooit aan een verzekerde, die voor een uitkeering van f 5.— per dag verzekerd was, een uitkeering gedaan tot een bedrag van f 25000.— en daardoor onnoemlijk veel leed verzacht. Talloos zijn de dankbetuigingen, die het bestuur van blijvend invaliden ontvangt. Daarbij wordt te kennen gegeven, dat het zoo jammer is, dat velen niet weten, hoe groote zekerheid en gerustheid het geeft om bij de „Onderlinge” verzekerd te zijn. Nog pas ontving het bestuur van een der leden, die wegens 60-jarigen leeftijd de maatschappij moest verlaten, de mededeeling, dat hij blij was bij de „Onderlinge” verzekerd te zijn geweest. Hoewel hij nooit door tijdelijke invaliditeit iets had behoeven te ontvangen, had het lidmaatschap hem gemiddeld niet meer gekost dan f 44.— per jaar en daarvoor had hij 23 jaar zekerheid op een blijvende uitkeering van f 1900.— per jaar bij onmogelijkheid de praktijk uit te oefenen, onverschillig of ziekte of ongeval daaraan de schuld droegen. Lang zijn de oogen van de geneesheeren gesloten gebleven voor deze voor ieder zoo noodzakelijke verzekering. In 25 jaren telde men nog geen 500 leden. Thans is de toestand anders. In het afgelopen jaar traden 148 nieuwe leden toe. Vóór 1 April is ons ledental weer met 40 toegenomen. Beseft men het groote belang, dan moet ieder lid van de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst lid zijn van de „Onderlinge”. Ons kapitaal, dat nu reeds een werkelijk effectenbezit vertegenwoordigt van een kwart millioen gulden, geeft alle zekerheid.

Wenscht men zich bij ons aan te sluiten, een enkel briefkaartje aan collega BOSMAN te Brummen is voldoende, deze zorgt voor de rest.

Amsterdam, 23 Maart 1924.

P. A. DE WILDE, *penningmeester*.

1) Het is niet de bedoeling de vele onjuistheden in het betoog van den heer HOFMAN in de aflevering van 15 Maart van dit *Tijdschrift* te weerleggen.